

Erfaringer, der ere gjorte af de lokale Deltagere i Østersfangsten, og ogsaa strider imod de Rekulater, der ere fastslaaede af Mand, som have gjort Østersfjens Udvikling gennem lange Tider til Gjenstand for baade praktiske og videnskabelige Underjøgelse. Jeg skal paapege, at blandt de almindelig antagne Anstuelser i denne Retning er den, at naar Østersen er løsreven fra sin Moderplads — idet Østersen nemlig giver Ynglen fra sig, og denne driver med Strømmen, fæster den sig paa de Gjenstande, som den støder paa, som Stene, Træ, Faskiner, eller hvad det nu kan være — taber den sin Forplantningsevne; saaledes siger en fra gammel Tid høvedt Anstuelse. Det er bekjendt, at nede ved Tarent, hvor der er et gammelt Etablissemment for Østersfædning eller rettere en Mængde Etablissemmenter derfor, foregaar Fædningen paa den Maade, at der ude i Fjorden, hvor den egentlige Østersproduktion finder Sted, lægges Faskiner, som efter at være blevne bedækkede med Yngel føres til den indre Havn, som dannes af to fremspringende Klippepynter eller Bjergstrænder, og som afgiver gode Betingelser for Østersernes Fædning, idet der er en Del Brakvand, som falder ned i dette indre Bassin. Det er nemlig en Kjendsgjerning, at Østersen udvikler sig kraftigt, hvor Saltvandet har Tilstrømning fra Vaer, Kilder og Floder, som gjøre Vandet brak. Altsaa, i denne indre Havn foregaar Fædningen. Det er ogsaa bekjendt, at i gamle Tider, da Læffermundene i Rom og Neapel havde lignende Østersfædningsanstalter, tog man Ynglen paa de Stene, hvorpaa den havde sat sig fast, og flyttede dem ind i brakvandede Søer. Hvad nu Limfjorden angaar, da skal jeg paapege den Kjendsgjerning, at den uhyre Udvikling af Østers i Limfjorden, som bevirkede, at Indtagten af Østersfiskerierne ved Udløbet af den anden Forpagtningsperiode steg fra 1,000 Rdlr. om Aaret til 40,000 Rdlr. aarlig og deraf senere gik op til 240,000 Kr. om Aaret, netop fandt Sted paa en Tid, da Limfjordsfiskerierne og Beboerne paa Egnen havde forpagtet Fiskerierne og i Henhold til en Opfordring i Forpagtningskontrakten lode store Arealer ligge ubenyttede og urørte hen, saa at Østersudviklingen gik uforstyrret for sig under fuldstændig Fædning. Der har i hele denne Forpagtningsperiode — det første Afsnit var paa 10 Aar, og det andet ogsaa paa 10 Aar — været Arealer, som ikke ere blevne berørte med en Straber. Derved steg, som sagt, Værdien af Østersfiskerierne i en saadan Grad, at da den anden Forpagtningsperiode var udløbet, steg Afgiften, som nævnt, fra omtrent 1,000 Rdlr. aarlig til 40,000 Rdlr.

Den Gang man saa ved en Fremgangsmaade, som jeg i alt Fald ikke vil ligebe, drev Forpagtningsafgiften op til det højeste Maximum, man kunde faae, og lod Fremmede, endog Udlaendinge, blive Indehavere af Fiskerierne, blev det af mig udtalt her i Folkethinget, at det var den almindelige Anstuelse, at den hensynsløse Maade, hvorpaa Østersfiskeriet vilde blive drevet og allerede i den første Tid blev drevet, meget snart vilde ødelægge denne store og vigtige Erhvervsgren. Og ikke alene var det mig, som udtalte dette, men det var den samme Anstuelse, man hørte almindelig udtalt omkring i Befolkningen. Det er sandelig heller ikke i den Tid, man fredebe om Fiskeriet, at Østerserne gik til Grunde, nei, Østersfiskeriet gik til Grunde, da der blev strabet i en saa utrolig Grad, at det virkelig blev muligt at betale den uhyre Forpagtningsafgift. Først den Gang man saae, at Fiskeriet var ødelagt, som de indskrænkende Bestemmelser om Udøvelsen af Fiskeriet, men efter min Mening var det da for sild. Dersom den Theori holder Stik, at Østersen, naar den løsrides fra sin oprindelige Moderplads, ikke længere er uylgledhygtig, vil man se, at naar der hele Limfjorden over strabes paa den hensynsløseste Maade, og Østersyngelen paa denne Maade rives løs fra alle Østersbankeerne, vil der gaa lang Tid hen, inden der kan danne sig nye Banker, hvor den friske Yngel kan vaxe op til en saadan Storrelse, at det kan blive fordelagtigt at fiske den. Jeg kan altsaa paa ingen mulig Maade godkjende den Theori, som blev udtalt af den ærede første Taler, og i Henhold til hvilken de i Lovforslaget foreslaaede Bestemmelser skulde være noget urimeligt Tværi. Det vilde dog være mærkværdigt, om alle de medselve Østersfiskeriet og med Kontrolten beskæftigede Mænd skulde tage saa fuldstændig feil, som den ærede Taler her i Rigsdagen mener at have opdaget. Som sagt, jeg tror ikke paa de af ham udtalte Theorier og kan for saa vidt billige de Bestemmelser, der ere foreslaaede i Lovforslaget, men jeg skal gjerne indrømme, at jeg nok synes, at Straffebestemmelserne ere noget strenge. Jeg er dernæst i et Punkt til tilbøielig til at dele den ærede Talers Anstuelser, nemlig deri, at Østersfiskeriet ikke burde være noget Regale. Om der er nogen virkelig berettiget Grund til at hævde det som Regale, skal jeg ikke komme ind paa her, men mig forekommer det, at naar alt andet Fiskeri er frit — og Østersfiskeriet er jo i Limfjorden traadt i Stedet for det tidligere Fiskeri af anden Bestaaffenhed, der har næret